

“সংকল্পক সফল কৰাৰ সহজ সাধন”

আজি বিশ্ব ৰচয়িতা, বিশ্বকল্যাণকাৰী পিতা বিশ্ব পৰিক্ৰমা কৰাৰ বাবে, সকলো বিশেষ সন্তানক পৰ্যবেক্ষণ কৰাৰ বাবে চাৰিওদিশে গৈছিলহঁক। জ্ঞানযুক্ত আত্মা সন্তানসকলকো পৰ্যবেক্ষণ কৰিলে। স্নেহী সহযোগী সন্তানসকলকো পৰ্যবেক্ষণ কৰিলে। ভক্ত সন্তানসকলকো পৰ্যবেক্ষণ কৰিলে, অজ্ঞানী সন্তানসকলকো পৰ্যবেক্ষণ কৰিলে। ভিন্ন-ভিন্ন আত্মাসকলক নিজৰ-নিজৰ লগনত মগন হৈ থকা দেখিলে। কোনোবা কোনোবা কাৰ্য্য কৰাৰ লগনত মগন, আৰু কোনোবা ভঙাৰ কাৰ্য্যত মগন, কোনোবা জোৰা লগোৱা কাৰ্য্যত মগন, কিন্তু সকলো নিশ্চয় মগন হৈ আছিল। সকলোৰে মনত এইটোৱে সংকল্প আছিল যে কিবা অলপ পোৱা হ’লে, কিবা অলপ লৈ লওঁ, কিবা পাই লওঁ, এইটো লক্ষ্যৰে প্ৰত্যেকেই নিজৰ-নিজৰ কাৰ্য্যত লাগি আছিল। হৃদৰ প্ৰাপ্তি হ’লেও, তথাপিও কিবা পাই গ’লে বা কিবা হৈ উঠে, এয়াই লগন আৰু ইচ্ছা সকলো দিশে দেখা গ’ল। ইয়াৰ মাজত ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলকো বিশেষ ভাবে পৰ্যবেক্ষণ কৰিলে। দেশৰেই হওঁক বা বিদেশৰেই হওঁক সকলো সন্তানৰ মাজত এইটোৱে এটা সংকল্প দেখিলে যে এতিয়া অলপ কিবা কৰি লওঁ। বেহুদৰ কাৰ্য্যত বিশেষত্বযুক্ত কিবা কৰি দেখুওৱাও। নিজৰ মাজতো কিবা বিশেষত্ব ধাৰণ কৰি বিশেষ আত্মা হৈ যাওঁ। এনেকুৱা উৎসাহ অধিক সংখ্যক সন্তানৰ মাজত দেখিলে। উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ বীজ নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰে, লগতে সময়ৰূপী বাতাবৰণৰ দ্বাৰা সকলোৰে মাজত প্ৰত্যক্ষ ৰূপত দেখা গ’ল। এই উৎসাহৰ বীজক বাৰে-বাৰে নিৰন্তৰ কৰি তোলাৰ বাবে মনোযোগৰ পানী আৰু পৰীক্ষা অৰ্থাৎ সদায় বৃদ্ধি পোৱাৰ বিধি ৰূপী পোহৰ (তাপ) দিয়াৰ ক্ষেত্ৰত ক্ৰমিক নম্বৰ অনুসৰি হৈ যায়। বীজ সিঁচিব সকলোৱে জানে কিন্তু প্ৰতিপালন কৰি ফল স্বৰূপ কৰি তোলা, এই ক্ষেত্ৰত পাৰ্থক্য হৈ যায়।

বাপদাদাই অমৃত বেলাৰ পৰাই গোটেই দিনটোলৈকে সন্তানসকলৰ এই খেলা বুলিয়ে কোৱা বা লগনৰ পুৰুষাৰ্থ বুলিয়ে কোৱা সেয়া সদায় প্ৰত্যক্ষ কৰে। প্ৰত্যেকেই বহুত ভালৰো ভাল নিজৰ প্ৰতি বা সেৱাৰ প্ৰতি উৎসাহৰ সংকল্প কৰে যে এতিয়াৰ পৰা এইটো কৰিম, এনেকৈ কৰিম, অৱশ্যেই কৰিম। কৰিহে দেখুৱাম - এনেকুৱা শ্ৰেষ্ঠ সংকল্পৰ বীজ সিঁচি থাকে। বাপদাদাৰ লগত অলাপ-আলোচনাতো বহুত মিঠা-মিঠা কথা কয়। কিন্তু যেতিয়া সেই সংকল্পক অৰ্থাৎ বীজক বাস্তৱত অনাৰ বাবে প্ৰতিপালন কৰা তেতিয়া কি হয়? কিবা নহয় কিবা কথাত বৃদ্ধিৰ বিধিত বা ফলদায়ক কৰি তোলাৰ বিশেষত্বত ক্ৰমিক নম্বৰ অনুযায়ী যথাশক্তিৰ হৈ যায়। যিকোনো সংকল্প ৰূপী বীজক ফলদায়ক কৰাৰ সহজ সাধন এটাই আছে, সেয়া হ’ল- “সদায় বীজৰূপ পিতাৰ পৰা সকলো সময়তে সৰ্বশক্তিৰ বল সেই বীজত ভৰাই থাকিব।” বীজৰূপৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ সংকল্প ৰূপী বীজ সহজ আৰু স্বতঃ বৃদ্ধি হৈ ফলদায়ক হৈ যাব। কিন্তু বীজ ৰূপৰ লগত নিৰন্তৰ সংযোগ নোহোৱাৰ কাৰণে অন্য আত্মাসকলক বা সাধনবিলাকক বৃদ্ধিৰ বিধি বনাই দিয়া। সেইবাবে এনেকৈ কৰো, তেনেকৈ কৰো, এওঁৰ নিচিনাকৈ কৰো, এই বিস্তাৰত বেছি সময় খৰচ কৰা আৰু অধিক পৰিশ্ৰম কৰা কিয়নো কোনো আত্মা বা সাধনক নিজৰ আধাৰ বনাই লোৱা। সাগৰ আৰু সূৰ্যৰ পৰা পানী আৰু পোহৰ পোৱাৰ সলনি অনেক সাধন ৰূপী পানীৰ দ্বাৰা আত্মাসকলক আধাৰ বুলি ভাবি শক্তি দিলে বীজ ফলদায়ক হ’ব নোৱাৰে, সেইবাবে পৰিশ্ৰম কৰাৰ পিছত, সময় লগোৱাৰ পিছত যেতিয়া প্ৰত্যক্ষ ফলৰ প্ৰাপ্তি নহয় তেতিয়া আগবাঢ়ি গৈ থাকোতে উৎসাহ কম হৈ যায় আৰু নিজৰ প্ৰতি বা সংগীসকলৰ প্ৰতি বা সেৱাৰ প্ৰতি নিৰাশ হৈ যায়। কেতিয়াবা আনন্দ, কেতিয়াবা উদাসীনতা এই দুই লহৰে ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ নাৱক কেতিয়াবা লৰচৰ কৰায় কেতিয়াবা চলায়। আজিকালি বহুত সন্তানৰ জীৱনৰ গতিবিধি এয়াই দেখা পোৱা যায়। চলিও আছে, কাৰ্য্য কৰিও আছে কিন্তু যেনেকুৱা হ’ব লাগে তেনেকুৱা অনুভৱ নকৰে সেইবাবে আনন্দ আছে কিন্তু আনন্দত নাচি থাকিব সেয়া নাই। চলি আছে কিন্তু তীব্ৰগতিৰ চলন নহয়। সন্তুষ্টও হয় যে শ্ৰেষ্ঠ জীৱনৰ গৰাকী হৈ গ’লো, বাবাৰ হৈ গ’লো, সেৱাধাৰী হৈ গ’লো, দুখ-কষ্টৰ জগতৰ পৰা কাষৰিয়া হৈ গ’লো। কিন্তু সন্তুষ্টতাৰ মাজত কেতিয়াবা কেতিয়াবা অসন্তুষ্টতাৰ লহৰ নিবিচাৰিলেও, বুজি নাপালেও আহি যায়, কিয়নো জ্ঞান সহজ হয়, স্মৰণো সহজ হয় কিন্তু সম্বন্ধ আৰু সম্পৰ্কত উপৰাম আৰু মৰমিয়াল হৈ প্ৰীতিৰ জৰিডাল ধৰি ৰখাৰ ক্ষেত্ৰত ক’ৰবাত সহজ ক’ৰবাত কঠিন হৈ যায়।

ব্ৰাহ্মণ পৰিবাৰ আৰু সেৱাৰ প্ৰবৃত্তি, ইয়াকে কোৱা হয় সম্বন্ধ সম্পৰ্ক। ইয়াত কিবা নহয় কিবা কথাত যেনেকুৱা অনুভৱ হ’ব লাগে তেনেকুৱা অনুভৱ নকৰে। এই কাৰণে দুয়োটা লহৰ চলে। এতিয়া সময় ওচৰ চাপি অহাৰ কাৰণে পুৰুষাৰ্থৰ এই গতিয়ে সময়ত সম্পূৰ্ণতাৰ লক্ষ্যত উপনীত কৰাৰ নোৱাৰিব। এতিয়া সময় হৈছে বিঘ্ন বিনাশক হৈ বিশ্বৰ বিঘ্নৰ মাজত

দুখী আত্মাসকলক সুখ শান্তিৰ অনুভূতি কৰোৱা। বহুত সময়ৰ পৰা নিৰ্বিল্প স্থিতিৰ গৰাকীয়েহে বিল্লু বিনাশকৰ কাৰ্য কৰিব পাৰে। এতিয়াও যদি নিজৰ জীৱনত অহা বিল্লুকে গুচোৱাত ব্যস্ত হৈ থাকা, তাতেই যদি শক্তি লগাই থাকা তেন্তে আইনক শক্তি দিয়াৰ নিমিত্ত কেনেকৈ হ'ব পাৰিবা। নিৰ্বিল্প হৈ শক্তিৰ ষ্টক জমা কৰা তেতিয়া শক্তি ৰূপ হৈ বিল্লু বিনাশকৰ কাৰ্য কৰিব পাৰিবা। বুজি পাইছা!

বিশেষ দুটি কথা দেখিলে। অঞ্জানী সন্তানসকল ভাৰতত চিট (আসন) লোৱা বা চিট দিয়াতে লাগি আছে। দিনে-ৰাতিয়ে সপোনতো চিটেই দেখা পায় আৰু ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকল চেট হোৱাত (খিতাপি লোৱাত, স্থিত হোৱাত) লাগি আছে। চিট প্ৰাপ্ত হৈছে কিন্তু চেট হৈ আছে। বিদেশত নিজেই তৈয়াৰ কৰা বিনাশকাৰী শক্তিৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাৰ সাধন বিচৰাতে লাগি আছে। বেছিভাগৰে জীৱন, জীৱন নহয় কিন্তু কুৱেশ্বন মাৰ্ক (প্ৰশ্নবোধক চিন) হৈ গৈছে। অঞ্জানীসকল তেওঁলোকৰ ৰক্ষাৰ বাবে লাগি আছে আৰু স্তানীসকলে প্ৰত্যক্ষতাৰ পতাকা উৰোৱাত লাগি আছে। এয়া হৈছে বিশ্বৰ অৱস্থা। এতিয়া দুখ-কষ্টৰ পৰা ৰক্ষা কৰা। ভিল্ল-ভিল্ল দুখ-কষ্টত দিশহাৰা হোৱা আত্মাসকলক শান্তিৰ ঠিকনা দিয়া। অহু!

সদায় সম্পন্ন স্থিতিৰ চিটত (আসনত) চেট (স্থিত) হৈ থকা, নিজৰ আৰু বিশ্বৰ বিল্লু-বিনাশক, বীজৰূপ পিতাৰ লগত সম্বন্ধৰ দ্বাৰা প্ৰতিটো শ্ৰেষ্ঠ সংকল্প ৰূপী বীজক ফলদায়ক কৰি প্ৰত্যক্ষ ফল খাওতা, সদায় সন্তুষ্ট হৈ থাকোতা, সন্তুষ্টমণি সন্তানসকলক বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

হোটেলৰ কুমাৰীসকলৰ লগত বাপদাদাৰ সাক্ষাৎ

(1) নিজৰ ভাগ্যক দেখি আনন্দিত হৈ থাকানে? ওলোটো ৰাষ্ট্ৰত যোৱাৰ পৰা বাচি গ'লা। হেৰুওৱাৰ সলনি উপাৰ্জন কৰা জীৱন গঢ়ি ল'লা। লৌকিক জীৱনত স্তান অবিহনে মাথো হেৰুৱাবলগীয়াহে হয় আৰু স্তানী জীৱনত প্ৰতিটো চেকেণ্ডত উপাৰ্জনেই উপাৰ্জন হয়। দৰাচলতে ভাগ্যৱানতো সকলো ব্ৰাহ্মণেই হয় তথাপিও কুমাৰীসকল হৈছে ডবল (দ্বৈত) ভাগ্যৱান। আৰু কুমাৰী জীৱনত ব্ৰহ্মাকুমাৰী হোৱা, ব্ৰাহ্মণ হোৱা এয়া বহুত মহান। এয়া কোনো কম কথা নহয়। বহুত ডাঙৰ কথা। এইটো নিচা থাকেনে যে কি হৈ গ'লা। সাধাৰণ কুমাৰীৰ পৰা শক্তিরূপ হৈ গ'লা। মায়াক সংহাৰ কৰোতা শক্তি নোহোৱা জানো! মায়াক ভয় কৰা বিধৰ নহয়, সংহাৰ কৰোতা। দুৰ্বল নহয়, বাহাদুৰ। কেতিয়াবা সৰু-সৰু কথাত ভয়তো নোথোৱা? সদায় শ্ৰেষ্ঠ প্ৰান্তিক স্মৃতিত ৰাখিলে সৰু-সৰু কথাবোৰ একো যেনেই নালাগিব। এতিয়া গোটেই জীৱনৰ বাবে চুক্তি কৰিলা নে যেতিয়ালৈ হোটেলত আছা তেতিয়ালৈকে চুক্তি কৰিছা? এইটো উপলব্ধি হ'লে কেতিয়াও কোনেও শ্ৰেষ্ঠ জীৱনৰ পৰা সাধাৰণ জীৱনলৈ যাব নোৱাৰে। যদি কোনোবা লাখপতিক কোৱা দুখীয়া হৈ যোৱা, তেন্তে হ'বনে বাৰু? পৰিস্থিতিৰ বাবে কোনোবা হ'ব লগা হ'লেও ভাল নাপাব। গতিকে এই জীৱন হৈছে স্বৰাজ্য অধিকাৰী জীৱন। ইয়াৰ পৰা সাধাৰণ জীৱনলৈ যাব নোৱাৰা। গতিকে এতিয়া বিচাৰ বুদ্ধি সম্পন্ন হৈ অনুভৱ কৰি আছা নে এজনে আনজনৰ সংগত চলি আছা? নিজৰ বুদ্ধিৰে সিদ্ধান্ত লৈছানে? নিজৰ বিবেকৰ ৰায় অনুসৰি এই জীৱন গঢ়ি ল'লা নহয় জানো! নে মা-দেউতাই ক'লে সেই কাৰণে গুছি আহিলা? অহু!

(2) কুমাৰীসকলে নিজকে নিজে অফাৰ কৰিছানে? য'তেই সেৱাত নপঠাওক ত'তেই যাবানে? দূঢ় চুক্তি কৰিছা নে কেঁচা? দূঢ় চুক্তি কৰিছা যদি য'ত বহুৱাও, যি কৰিবলৈ দিওঁ....এনেদৰে তৈয়াৰ আছানে? যদি কোনোবা বন্ধন আছে তেন্তে চুক্তি দূঢ় নহয়। যদি নিজে তৈয়াৰ আছা তেন্তে কোনেও বাধা দিব নোৱাৰে। ছাগলীক বান্ধি ৰাখি থৈ দিয়ে, সিংহক কোনেও বান্ধি ৰাখিব নোৱাৰে। গতিকে সিংহিনী কাৰোবাৰ বন্ধনত কেনেকৈ আহিব পাৰে। সিহঁত জংগলত থাকিও স্বতন্ত্ৰ হৈ থাকে। গতিকে কোন হোৱা? সিংহিনী? সিংহিনী মানে যুদ্ধক্ষেত্ৰলৈ আহোতা। যেতিয়া একবল এক ভৰসা আছে তেন্তে সাহস সন্তানৰ আৰু সহায় পিতাৰ। যিমনে কাঢ়া বন্ধন নহওক কিন্তু সাহসৰ আধাৰত সেই কাঢ়া বন্ধনো সহজেই আতৰি যায়। যিদৰে দেখুওৱা হয় - কাৰাগাৰৰ তলাও খুলি গ'ল, গতিকে তোমালোকৰ বন্ধনো খোল খাই যাব। গতিকে এনেকুৱা হৈ উঠা। যদি অলপো বন্ধন আছে তেন্তে সেয়া যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা ভস্ম কৰি দিয়া। ভস্ম হৈ গ'লে নাম-চিহ্নই নাথাকিব। এৰিলে তথাপিও গাঁঠি লাগি যাব পাৰে, সেইবাবে এৰিব নালাগে কিন্তু ভস্ম কৰি দিয়া তেন্তে চিৰকালৰ বাবে মুক্ত হৈ যাব। অহু-

নিৰ্বাচিত অব্যক্ত মহাবাক্য - সৰল স্বভাৱৰ হোৱা তেন্তে সফলতা পাই থাকিব

ব্ৰাহ্মণৰ মূল সংস্কাৰেই হৈছে - সৰ্বস্ব ত্যাগী। ত্যাগৰ দ্বাৰাই জীৱনত সৰলতা আৰু সহনশীলতাৰ গুণ সহজে আহি যায়।

যাৰ সৰলতা, সহনশীলতা থাকিব তেওঁ অইনকো আকৰ্ষণ নিশ্চয় কৰিব আৰু পৰস্পৰ স্নেহী হ'ব পাৰিব। যিয়ে নিজে সৰল স্বভাৱৰ হৈ থাকে তেওঁ আনকো সৰল স্বভাৱৰ কৰি তুলিব পাৰে। সৰল স্বভাৱৰ মানে যি কথা শুনিলা, দেখিলা, কৰিলা সেয়া সাৰযুক্ত হওঁক, সাৰকেই গ্ৰহণ কৰা আৰু যি কথা বা কৰ্ম নিজে কৰা সেয়াও সাৰযুক্ত হওঁক।

যি সৰল পুৰুষাৰ্থী হয় তেওঁ আনকো সৰল পুৰুষাৰ্থী কৰি তোলে। সৰল পুৰুষাৰ্থী সকলো কথাতে অলৰাউণ্ডাৰ (সকলো দিশতে দক্ষ) হ'ব। তেওঁৰ মাজত কোনো কথাৰ অভাৱ দেখা পোৱা নাযাব। কোনো কথাতে সাহস কম নহ'ব। মুখৰে এনেকুৱা বাক্য উচ্চাৰিত নহ'ব যে এয়া এতিয়া কৰিব নোৱাৰে। এই মাথো এটি সৰলতাৰ গুণৰ দ্বাৰা তেওঁ সকলো কথাতে আৰ্হি হৈ সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হৈ যায়। যিদৰে সাকাৰ পিতাক দেখিলা - যিমানেই জ্ঞানেৰে ভৰপূৰ সিমানেই সৰল স্বভাৱ। যাক কোৱা হয় শিশুসুলভ সংস্কাৰ। বয়সিয়ালৰ লগত বয়সিয়াল আৰু শিশুৰ লগত শিশু। এনেদৰে পিতাক অনুসৰণ কৰি সৰল স্বভাৱৰ হোৱা।

অইনৰ সংস্কাৰক সৰল কৰি তোলাৰ সাধন হৈছে –“হয় দিয়ক” বুলি কোৱা। যেতিয়া তোমালোকে ইয়াত “হয় দিয়ক”, “হয় দিয়ক” কৰিবা তেতিয়া সত্যযুগত তোমালোকৰ প্ৰজাই সিমানেই “হয় দিয়ক” “হয় দিয়ক” কৰিব। যদি ইয়াতে ‘নহয়’ ‘নহয়’ বুলি কোৱা তাতো প্ৰজাই দুৰৈৰ পৰাই প্ৰণাম জনাব। গতিকে ‘নহয়’ শব্দটি আতৰাই দিব লাগে। যিকোনো কথাতে প্ৰথমতে “হয় দিয়ক”। ইয়াৰ দ্বাৰা সংস্কাৰত সৰলতা আহি যাব। সফলতামূৰ্ত হ'বৰ কাৰণে মুখ্য গুণ সৰলতা আৰু সহনশীলতাক ধাৰণ কৰা। যিদৰে কোনো ধৈৰ্য্যগুণ ধাৰী মনুষ্যই ভাবিচিন্তি কাৰ্য কৰে তেতিয়া সফলতা প্ৰাপ্ত কৰে। সেইদৰে যিজন সৰল স্বভাৱৰ অধিকাৰী সহনশীল হয় তেওঁ নিজৰ সহনশীলতাৰ শক্তিৰ দ্বাৰা কোনোবা যিমানেই কঠোৰ সংস্কাৰৰ নহওক শীতল কৰি দিয়ে, কঠিন কাৰ্যক সহজ কৰি লয়।

তোমালোকৰ স্মাৰক হিচাপে দেৱতাসকলৰ যি চিত্ৰ বনায়, সেই চিত্ৰবোৰৰ চেহেৰাত সৰলতা নিশ্চয় দেখুৱায়। এইটো বিশেষ গুণ দেখুৱায়। চেহেৰাত সৰলতা যাক তোমালোকে “ভোলা স্বভাৱ” বুলি কোৱা। যিয়ে যিমান সহজ পুৰুষাৰ্থী হ'ব তেওঁ মনেৰেও সৰল, বাণীতো সৰল, কৰ্মতো সৰল হ'ব, তেওঁকেই ফৰিস্তা বুলি কোৱা হয়। সৰলতাৰ গুণ ধাৰণ কৰাৰ লগতে সামৰি লোৱাৰ শক্তি, সহন কৰাৰ শক্তিও নিশ্চয় লাগে। যদি সামৰি লোৱা আৰু সহন কৰাৰ শক্তি নাথাকে তেন্তে সৰলতাই বহুত ভোলা ৰূপ ধাৰণ কৰি লয় আৰু ক'ৰবাত ক'ৰবাত ভোলা স্বভাৱে বহুত বেয়াকৈ লোকচান কৰি দিয়ে। গতিকে এনেকুৱা সৰল স্বভাৱৰ হ'ব নালাগে।

সৰলতাৰ গুণৰ কাৰণে পিতাকো ভোলানাথ বুলি কোৱা, কিন্তু তেওঁ ভোলানাথৰ লগে-লগে সৰ্বশক্তিমানো হয়। কেৱল ভোলানাথ নহয়। গতিকে তোমালোকেও সৰলতাৰ গুণ ধাৰণ কৰা কিন্তু নিজৰ শক্তি স্বৰূপকো সদায় স্মৃতিত ৰাখিবা। যদি শক্তি ৰূপ পাহৰি কেৱল ভোলা হৈ যোৱা তেন্তে মায়াৰ বোমা লাগি যায়, সেইবাবে এনেকুৱা শক্তি স্বৰূপ হোৱা যাতে মায়াই সন্মুখীন হোৱাৰ আগতেই নমস্কাৰ কৰে। বহুত সাৱধান, খবৰদাৰ-সজাগ হৈ থাকিব লাগে। ব্ৰাহ্মণ জীৱনত এনেকুৱা বিশেষত্ব সম্পন্ন হোৱা যাতে তোমালোকৰ স্বভাৱ সদায় সৰল হয়, বাণীও সৰল হয়, প্ৰত্যেক কৰ্মই সৰলতা সম্পন্ন হয়। সদায় এজনৰ মতত, এজনৰ লগত সৰ্ব সম্বন্ধ, এজনৰ পৰাই সৰ্ব প্ৰাপ্তি কৰি সদায় একৰস হৈ থকাৰ অভ্যাসী হোৱা। সদায় আনন্দত থাকা আৰু আনন্দৰ খাজনা বিলোৱা।

সৰলতাৰ গুণ জীৱনত আনিবৰ কাৰণে বৰ্তমান সময়ত কেৱল এটি কথাৰ প্ৰতি নিশ্চয় ধ্যান দিব লাগে - তোমালোকৰ স্থিতি স্তুতিৰ আধাৰত যাতে নহয়। যদি স্তুতিৰ আধাৰত স্থিতি হয় তেন্তে যি কৰ্ম কৰা তাৰ ফলৰ ইচ্ছা বা লোভ থাকে। যদি স্তুতি হয় তেতিয়া স্থিতিও ভালে থাকে। যদি নিন্দা হয় তেতিয়া মাউৰা (গৰাকী বিহীন) হৈ যোৱা। নিজৰ স্থিতি এৰি দিয়া আৰু গৰাকীকো পাহৰি যোৱা। গতিকে এনেকৈ কেতিয়াও নাভাবিবা যে আমাৰ স্তুতি হওঁক। স্তুতিৰ আধাৰত স্থিতি গঢ়ি নুতুলিবা, তেতিয়া কোৱা হ'ব সৰল স্বভাৱৰ। সৰলতাক নিজৰ স্ব সংস্কাৰ কৰি ল'লে সামৰি লোৱাৰ শক্তিও সহজে আহি যায়। যি সৰল স্বভাৱৰ হ'ব তেওঁ সকলোৰে স্নেহী হ'ব তেওঁ সকলোৰে দ্বাৰা সহযোগ অৱশ্যেই প্ৰাপ্ত কৰিব সেইবাবে তেওঁ সকলো কথাতে সহজে সন্মুখীন হ'ব পাৰে বা সামৰি ল'ব পাৰে। যিয়ে যিমান সৰল স্বভাৱৰ হ'ব সিমানেই মায়া কমকৈ সন্মুখীন হ'ব। তেওঁ সকলোৰে প্ৰিয় হৈ যায়।

সৰল স্বভাৱৰ গৰাকীৰ ব্যৰ্থ সংকল্প অধিক নচলে। তেওঁৰ সময়ো ব্যৰ্থ নাযায়। ব্যৰ্থ সংকল্প নচলাৰ কাৰণে তেওঁৰ বুদ্ধি বিশাল আৰু দূৰদৰ্শী হয় সেইবাবে তেওঁৰ আগত কোনো সমস্যাই মোকাবিলা কৰিব নোৱাৰে। যিমানেই সৰলতা থাকিব সিমানেই স্বচ্ছতাও থাকিব। স্বচ্ছতাই সকলোকে নিজৰ ফালে আকৰ্ষিত কৰে। স্বচ্ছতা অৰ্থাৎ সত্যতা আৰু সাধুতা তেতিয়া

আহিব যেতিয়া নিজৰ স্বভাৱক সৰল কৰি তুলিবা। সৰল স্বভাৱৰ গৰাকী বহুবুপী হ'ব পাৰে। কোমল বস্তুক যি ৰূপতেই আনিব বিচৰা যায় আনিব পাৰি। তেন্তে এতিয়া সোণ হৈছা কিন্তু এতিয়া সোণক জুইত গলোৱা যাতে বিচৰা ধৰণে গঢ় ল'ব পাৰা। এইটো অভাৱৰ কাৰণে সেৱাত সফলতা কমকৈ হয়। নিজৰ বা অইনৰ অতীতক নাচাবা তেতিয়া সৰল স্বভাৱৰ হৈ যাবা। যি সৰল স্বভাৱৰ হয় তেওঁৰ মধুৰতাৰ গুণ প্ৰত্যক্ষ ৰূপত দেখা পোৱা যায়। তেওঁৰ নয়নৰ দ্বাৰা, মুখৰ দ্বাৰা, চলনৰ দ্বাৰা মধুৰতাৰ গুণ প্ৰত্যক্ষ ৰূপত দেখিবলৈ পোৱা যায়। যিয়ে যিমানেই স্পষ্ট হয় সিমানেই সৰল আৰু শ্ৰেষ্ঠ হয়। স্পষ্টতা শ্ৰেষ্ঠতাৰ সমীপৰ আৰু যিমান স্পষ্টতা থাকে সিমান সফলতাও হয় আৰু সমানতাও আহি যায়। স্পষ্টতা, সৰলতা আৰু শ্ৰেষ্ঠতাই পিতাৰ সমান কৰি তোলে।

বৰদান: যিকোনো পৰিস্থিতিতে ফুলষ্টপ (যতি) লগাই নিজক পৰিৱৰ্তন কৰোতা সকলোৰে আশীৰ্বাদৰ পাত্ৰ হোৱা যিকোনো পৰিস্থিতিতে ফুলষ্টপ তেতিয়া লগাব পাৰিবা যেতিয়া বিন্দু স্বৰূপ পিতা আৰু বিন্দু স্বৰূপ আত্মা দুয়োটিৰে স্মৃতি থাকিব। নিয়ন্ত্ৰণ শক্তি থাকিব। যি সন্তানে যিকোনো পৰিস্থিতিতে নিজক পৰিৱৰ্তন কৰি ফুলষ্টপ লগোৱাত প্ৰথমতে নিজক আগবঢ়াই দিয়ে, তেওঁ আশীৰ্বাদৰ পাত্ৰ হৈ যায়। তেওঁ নিজে নিজৰ পৰা আশীৰ্বাদ অৰ্থাৎ আনন্দ পায়, পিতাৰ দ্বাৰা আৰু ব্ৰাহ্মণ পৰিবাৰৰ দ্বাৰাও আশীৰ্বাদ প্ৰাপ্ত কৰে।

স্লোগান: যি সংকল্প কৰা তাত মাজে-মাজে দৃঢ়তাৰ মোহৰ লগোৱা তেতিয়া বিজয়ী হৈ যাবা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

সূচনা: আজি মাহৰ তৃতীয় ৰবিবাৰ। সকলোৱে যেন সংগঠিত ৰূপত সন্ধিয়া 6.30 ৰ পৰা 7.30 লৈ আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় যোগত সন্মিলিত হৈ নিজৰ ডবল লাইট স্বৰূপৰ দ্বাৰা গোটেই বিশ্বত শান্তি আৰু শক্তিৰ কিৰণ বিয়পাই দিয়াৰ সেৱা কৰে। গোটেই দিন অন্তৰ্মুখতাৰ গুহাত থাকি কৰ্মযোগী হৈ কৰ্ম কৰে।